

Ο ΛΥΧΝΟΣ,

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ.

ΕΞΑΜΗΝΙΑ 2α.

ΑΡΙΘ. 22ος.

Φυλλάδια 12.

Τιμή όβολα 36.

Κεφαληνία 2 'Απριλίου 1861.

Ακούστε τί λέει σήμερα ο Λύχνος. (1)

Υποθέσετε, λέει, πώς οί Συνδρομητάδες μου, κάθε τόσο, έστέλνανε του Συντάχτημου 15 λεφτά, και του τὰ έστέλνανε με άνθρωπο 'δικόνετους, έπιταυτου πληρομένονε για νάν του τὰ πάη. Μά, όντισ ήθελ' ήναι ή φοράτου για νά δώση τὰ φύλλα, νάν του εέλουν' τον ίδιον άνθρωπο, και ό Συντάχτηςμου τότες νά λήη « Πέτετου νάλθη αύριο, » και αύριο πάλε νά λήη « Πέτετου πώς δέν είμαι μέσα » και τέλος-πάντων, άφου ήθελε κάμη τὸ θεληματάρη νάλθη και νά ματάρη, άλλουνοῦ νά στείλῃ τὰ φύλλατου, και άλλουνοῦ όχι!... Μά τί ήθελε 'πέιτε για τὸ Συντάχτημου; Πώς ήθελε τότε γράψετε στην υπόληψήσας;

Και άν τὰ πράγματα ήναι αντιθέτως αληθινά, άν ό Συντάχτης μου σās στέλνῃ κάθε τόσο τὰ φύλλατου με άνθρωπο 'δικόνετου, που τον πληρώνει έπιταυτου για νά σās τὰ φέρῃ, και ή αφεντιά σας εις την πληρομήν τῆς Εξαμηνίας κάνετε τῇ δυσκοιεις όπου είπαμε!...

Ό Συντάχτηςμου, δουλοςσας ταπεινός και υπόχρεος, άφου δούλεψῃ για την αφεντιάσας με τῇ σκέψητου, με τὸ κοντίλιτου, με την έπαγρύπνησήτου στον Τύπο, με την αποστολήμου στον έαυτόςας, κτλ... τὰ όβολα που σās ζητᾶ είν' εκείνα που θα πληρόσουν τον Τυπογράφο χωρίς νά μείνῃ για τὸ Συντάχτημου παρὰ ή ευθύνη του νάν τ' αποσώνῃ ᾗ δὲ δικήσουνε, και ή ευχαρίστησήτου νά ελπίζῃ την ωφέλειάσας.

(1) Για κάποιους συνδρομητάδες.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΑΙ.Σ.341Φ40039

Ὁ Συντάχτης μου δὲν παραπονιέται διόλου γιὰ 'κείνους τοὺς ἄλλους (1) ὅπου λένε ἅ πο τ ὁ μ ὠ ς π ῶ ς δὲν θέλουνε νὰ πληρῶσουν· Εἰς ἐκείνους σέβεται κάτι τί παρρησιαστικῶ, τοὺς 'βγάνει τὴ σκούφιστου, κ' ἐξακολουθᾷ νὰ μὲ στέλνῃ ὅλο τὸ ἴδιο, σὰν καὶ νὰ πληρόνανε.

(Μεταφρασμένο)

αθένας ἡμπορεῖ νὰ ζήσῃ εὐτυχῆς εἰς τὴν οἰκογένειά του, ἂν τούτῃ σύγκαιται ἀπὸ μέλη ἀγαθὰ καὶ φιλόπονα. Ἡ οἰκογένειες εἶναι εὐτυχεῖς ὅταν ὁ πατέρας διευθύνῃ, δουλεύῃ, κερδίζῃ, καὶ προμυθεύῃ τὰ ἀναγκαῖα· ὅταν ἡ μάνα ᾖ καλὴ νοικοκυρά, κ' ἐπαγρυπνῇ νὰ ἐξοδεύονται καλὰ τὰ χρήματα, καὶ νὰ μὴ λείπῃ κατενὸς τὸ ἀναγκαῖον· ὅταν τὰ παιδιά ᾖναι ὑπήκοα, καλῶν ἡθῶν, καὶ σπουδαῖα. Εἰς ἕνα λόγον, ἡ οἰκογένειες εἶναι εὐτυχεῖς ὅταν κάθετους μέλος, κάμνῃ τὸ χρέος του.

Τὸ ἴδιο συνεβαίνει καὶ σ' ἕνα χωρίον, σ' ἕνα προάστειον, σὲ μία χώρα, σ' ἕνα ἔθνος, σὲ μίαν κοινωνίαν ὅποιανδήποτε, μικρὴν ἢ μεγάλην. Ἀν ὡς κ' ἐκεῖ κάθε ἄνθρωπος ᾖναι τίμιος, ᾖναι φιλόπονος, καὶ φέρεται μὲ ὅλους καλὰ, τότες οἱ ἐγκατοικοὶ ζοῦνε ἡσυχοί, ὅλα τὰ καλὰ τᾶχουνε ἄφθονα, καὶ καθένας ἡμπορεῖ νὰ ᾖναι εὐτυχής. Γιὰ νὰ ᾖναι λοιπὸν ὁ καθένας νὰ ᾖναι εὐτυχής, πρέπει νὰ γνωρίζῃ ποῖα εἶναι τὰ χρέη του, καὶ ἀφοῦ τὰ γνωρίσῃ νὰν τὰ ἐχτελῇ.

Ὁ ἄνθρωπος ζεῖ ἀπὸ τὴν γῆν· ἀλλ' ἡ γῆ, καὶ ὅλα τὰ εἰς αὐτὴν, εἶναι πλάσματα τοῦ Θεοῦ. Ἐν πρώτοις λοιπὸν εἶναι χρειζόμενον νὰ γνωρίζῃ ὁ ἄνθρωπος ὅποια τὰ χρέη του πρὸς τὸν Θεόν. Τὰ χρέη τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεόν εἶναι ἡ ἐχτέλεσις τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ.

Μόλις τὸ παιδί γεννηθῇ ἀπαρθενίζει εἰς τοὺς γονεῖς του· οἱ ὅποιοι τὸ θρέφουν καὶ τὸ ἀνατρέφουν ὅπως καλλήτερα δύνουνται. Τὸ παιδί ὅθεν, μόλις ἀρχίσῃ ν' ἀνανογέται, πρέπει νὰ αἰσθανθῇ καὶ νὰ γνωρίσῃ τὰ χρέη του πρὸς τοὺς γονεῖς του.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

(1) Κερκυραῖους Συνδρομητάς του

ΒΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΒΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ ΠΑΤΡΙΣ

Ἀξένει τὸ παιδί, καὶ γίνεται ἀρκετὰ μεγάλο γιὰ νὰ 'μπορῇ νὰ σταλθῇ στὸ σχολεῖον ; Ἐκεῖ πάλε βάνει ἀπάνουτου νέες ὑποχρεώσεις μὲ τοὺς διδασκάλουςτου, οἱ ὁποῖοι κοπιάζουνε γιὰ νὰν τὸ φωτίσουνε.

Βγαίνει ἀπὸ τὸ σχολεῖο καὶ μπαίνει στὸν κόσμον, διὰ νὰ μετέλθῃ μίαν ἐπιστήμην ἢ μίαν τέχνην ὠφέλημην στοὺς ἄλλους καὶ εἰς ἑαυτόντου ; Ὅσο περισσότερον εἶναι τίμιος καὶ ἄξιος εἰς τὸ ἔργον του, τόσοις περισσότεροις συχναστὰς θέλει ἔχει, τόσο περισσότερο θέλει κερδίζει. Κανεὶς δὲν θέλει ἔχει δικαίωμα ἀπάνου στὰ κέρδη ποῦ μὲ τοὺς κόπουςτου ἀπολαμβάνει, ἐπειδὴ οἱ Νόμοι, θεοὶ καὶ ἀνθρώπινον ἀποφασίσανε ὅτι τὰ κόπιατου νὰ μὴν ἀπαρθενίζουν παρὰ εἰς αὐτόν, καὶ ὅποιος τολμήσῃ νὰν τοῦ τὰ πάρῃ παιδεύεται καὶ σὲ τούτην τῇ ζωῇ καὶ στὴν ἄλλῃ καὶ περισσότερο ἀκόμῃ παιδεύεται ὅποιος ἤθελε τολμήσῃ νὰν τότε βλάψῃ στὸ ὑποκειμένον του· ἐπειδὴ,

« Ἐνας τίμιος καὶ ὠφέλημος ἄνθρωπος, εἶναι τὸ καλῆτερον χάρισμα ποῦ ὁ Θεὸς ἤμπορεῖ νὰ κάμῃ σὲ μίαν κοινωνίαν. »

Pope.

Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ γένεται ἄξιος διὰ τὴν βοήθειαν τῶν ἄλλων· καὶ πρέπει νὰ ἦναι ἕτοιμος νὰ βοηθῇ τοὺς ἄλλους, ὅταν ἄξιοι βοηθείας.

Εἶναι λοιπὸν χρειάζομενον, κάθε ἄνθρωπος νὰ γνωρίζῃ τὰ χρέη του πρὸς τοὺς ἐπίλοιπους τῆς κοινωνίας, διὰ νὰ ἤμποροῦν ὅλοι νὰ ἦν εὐτυχεῖς.

(Μεταφρασμένο)

Κύριος Ηὺς, σοβαρὸς συγγραφεὺς, καὶ παλὸς ἱεραπόστολος εἰς τὴν Κίνα, εἰς τὸ σύγγραμμάτου, Ἡ Κινέζικη Αὐτοκρατορία, σύγγραμμα ἐστεμμένον ἀπὸ τὴν γαλικὴν Ἀκαδημίαν, Τίτλος 2ος. σελ. 361, ἀναφέρει τὸ ἀκόλουθον ἀνέγδοτον.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

« Μία βραδιά ποῦ ὁ ὀδηγός μας ἐδιηγείτο τὲς χάρες τοῦ
 » γαϊδάρουτου, — Ὁ γαῖδαροςσου, τοῦπαμ' ἐμεῖς, . . . τὸν ἐβαρεθί-
 » καμε. Ἐως ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ ταξιδιουῦ μας ἀφῆσε νὰ
 » κλείσωμε μάτι. — Γιατὶ νὰ μὴ μοῦ τὸ πῆτε προτῆτερα, εἶπεν
 » ἐκεῖνος, ἐγὼ ἤθελε τότε κάμω νὰ μὴ γκαρίζῃ. — Ἐμεῖς ἐπῆ-
 » ραμε τὴν ἀπόκρισίν του γιὰ μίαν ἀστυότητα. Μὰ τὴ νυχτιὰ
 » ἐκείνη, ἐκυμηθήκαμε ἥσυχoi· ἐχορτάσαμε ὕπνο. — Ἐγκάριζε
 » ἀπόψε ὁ γαῖδαρος, ἀφεντάδες ; — Μὰς ἐφώναξε τὴν αὐγὴ ὁ
 » γαῖδουρολάτης μῶλις μὰς εἶδε. — Δὲν ἤξέρουμε, τοῦπαμ' ἐμεῖς,
 » δὲν τὸν ἀκούσαμε. — Αἱ! Ἰδὲν ἐγκάριζε ὁλότελα, λέει 'κείνος.
 » Ἐπῆρα 'γὼ τὰ μέτραμου ἐφῆς τὸ βράδι πρὶν πάω νὰ πέσω . . .
 » Θὰ ἐπαρτηρήσετε, λέει, ποῦ ὄντις ἓνας γαῖδαρος βάνεται νὰ
 » γκαρίζῃ, συκόνει ἐνταυτῷ τὴν ὁράτου, καὶ τὴ βαστάει τεντο-
 » μένη ὀριζοντίως ὅσο βαστάει τὸ γκάρισμα. Πολύ καλὰ, θέλετε
 » νὰ μὴν τὸν ἀφήσετε νὰ γκαρίζῃ; δέσετέτου στὴν ὁρὰ μίαν πέ-
 » τρα, μίαν πέτρα ἀρκετὰ βαρυνὰ, γιὰ νὰ μὴ 'μπορῇ νὰ συκοῦσῃ
 » τὴν ὁράτου ὄντις τοῦ χρειαστῇ νὰ γκαρίζῃ. — Ἐμεῖς ἐκυττάξα-
 » με τὸν ὀδηγό μας σὰ γιὰ νὰ εἰδοῦμε μὴν ἤθελε νὰ γελάσῃ μ'
 » ἐμὰς. — Κοπιάστε λέει, νὰ εἰδῇτε· καὶ μὰς ἐπῆρε, καὶ μὰς
 » ἤφερε στὴν αὐλὴν, ὅπου εἶδαμε πραγματικῶς τὸ φτωχὸν τὸ γαῖ-
 » δαρο μὲ μιὰ χοντρὴ πέτρα ποῦ τόκρεμότουν' ἀκόμη ἀπὸ τὴν
 » ὁρὰ, καὶ ποῦ ὀφθαλμοφανῶς τὸν ἐβάστα μαραμένονε καὶ ταπει-
 » νομένονε, μὲ τὰ μάτια στηλομένα στὴ γῆ, καὶ μὲ τ' αὐτιά
 » δίπλα. — Ἡ θεωρία του μὰς ἔκαμε ψυχοπόνεση, κ' ἐπαρακαλέ-
 » σαμε τὸ γαῖδουρολάτη νὰν τοῦ λύσῃ τὴν πέτρα. — Μῶλις ὁ
 » καϊμένος ὁ γαῖδαρος αἰσθάνθηκε τὸ μουσικότου παράρτημα ἐλεύθε-
 » ρο, ἀσύκοσ' εὐθὺς τὸ κεφάλι, καὶ ἀκολούθως τ' αὐτιά, κ' ἔπειτα
 » ἐξέντοσε τὴν ὁράτου, κ' ἐβάλλθηκε νὰ γκαρίζῃ μ' ἓναν θανμάσι-
 » ον ἐνθουσιασμόν. »

Τώρα, κυττάξετε τί δυστύχημα, τὸ γιαντρικὸ νὰ 'βρεθῇ, κί ὁ
 Λομπάρδος νὰν 'κουτσονόρης.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΔΙΚΑΙΗ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΩΔΗΣ ΕΓΔΙΚΗΣΗ.

Τέσσαροι φίλοι παπάδες είχανε νὰ φάνε ἓνα ὡμορφο ψάρι· ὅταν οἱ τρεῖς ἐσυνομόσαν' ἀναμεσότους νὰ μὴν ἀφήσουν' τὸν τέταρτόνε νὰ φάη. Ἡ συνομοσία ἐγενότουνε γιὰ νὰ γελάσουνε, σὰ φίλοι μὲ φίλο· ἀλλ' ὁ καϊμένος ἐκεῖνος ἔμενε δίχως γιόμα!

Κ' ἓνας παπὰς νὰ μείνῃ δίχως γιόμα...

Ἄ! τούτῃ δὰ δὲν ἀκούστηκε ἀκόμα!

Ἔτσι, ὅταν τὸ ψάρι τὸ ἔφερανε στὴν Ταύλα, ὁ πρῶτος, συνομότης ἀπλῶσε λέγοντας « Ἐν κεφαλίδι βιβλίου γέγραπται περὶ ἐμοῦ. » Καί, σὰν τὸ ῥητὸ τοῦτο νὰν τὸν ἐξουσιοδοτοῦσε νὰ πάρῃ τὸ κεφάλι, τὸκοψε καὶ τὸ πῆρε, μ' ἓνα καλὸ κομματί ἀπὸ τῆ ράχη. « Ἐκ κοιλίας μητρός μου ἀγαπησάσε » ξεφωνίζει ὁ δεύτερος, καὶ πέρνει ὅλην τὴν κοιλιά τοῦ ψαριοῦ καὶ τήνε βάνει ὀμπρός του. Ὁ τρίτος, ὡς κ' ἐκεῖνος μ' ἓνα ἑρτίο ῥητὸ ποῦ ἀναφερότουνε στὴν ὁρὰ, ἐπῆρε τὴν ὁρὰ τοῦ ψαριοῦ, καὶ δὲν ἔμεινε στὴν ἀπλάδευα παρὶ τὸ ζουμί!...

Μὰ τὸ ζουμί ἦτανε καὶ π ο λ ὺ, καὶ ὁ παπάς μας, ὁ τέταρτος, βλέποντας τὴν ἀδικίαν ποῦ τοῦ ἐγενότουνε, ἀρπάζει θυμομένος τὴν ἀπλάδευα, τὴ συκόνει ψυλά, « Καὶ εἶδε, λέει, ὁ Θεὸς τὴν ἀδικίαν, καὶ ἔρριψε πῦρ, καὶ κατέκαυσεν αὐτοὺς! » Οἱ τρεῖς συνομότες ἐχρειάστηκε νὰ πάνε ν' ἀλλάζουνε, καὶ ὁ παπὰς μας ἔμεινε Κύριος τοῦ ψαριοῦ ὅλου.

Μᾶς γράφουνε ἀπὸ Ζάκυνθο, καὶ μᾶς βεβαιώνουνε ὅτι, ὁ Κύριος Λομπάρδος ἐπαραιτήθηκε ἀπὸ τὴ Σαράγια. Ἐμεῖς τὸ δέχουμάσθαι τὸ πρῶτο τοῦτο, καὶ τοῦ βαζοῦμε λογαριασμό. Ὁ Κύριος Λομπάρδος ἡμπορεῖ νὰ βασισθῇ ἀπάνου σὸ λόγωμας ὅτι, ἀφοῦ παραιτηθῇ καὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα δύο ποῦ τοῦ ἐζητήσαμε στὲς Λυχινέσμες; ἀριθ. 14, σελ. 107, θέλει θεωρηθῶμε τελείως τότε ἱκανοποιημένοι, καὶ θέλει

ΕΚΔΟΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Ἄν ὅμως Ὁ Κύριος Λομπάρδος μὲ τὸ κάμομάτου τὸ σημεῖον ἐννοῇ νὰ κάμῃ μίαν ἀπλὴ χύσῃ, ρίχνοντας δηλαδὴ ἓνα μέρος, γιὰ νὰ ἔμφορῇ νὰ βαστάξῃ τὰ ἐπίλοιπα, τὸν εἰδοποιουῦμε ὡς ἀπὸ τώρα πῶς ἡ προσπάθειέστου δὲν θὰν τὸν ὠφελήσουν πολὺ. Ὁ Κύριος Λομπάρδος πρέπει νὰ εὐχαριστηθῇ εἰς τὰ κέρδη τοῦ ἡ προδοτικῆς πορείας τοῦ ἔδωσεν ἕως τώρα, καὶ φθάνειτου.

(Ἀπὸ τὸν Ὁυάλτερ Σκόττ.)

 Ἦτανε μιὰ φορὰ μιὰ συντροφιά φίλωνε τοῦ ἔμαζονόντανε κάθε βράδι σ' ἑνα τοὺς κατόι κ' ἐπερνούσανε τὴ βραδιά τοὺς. Ἐκεῖ ἐπίνανε, ἐδιαβάζανε τὴν ἐφημερίδα, ἐκαπνίζανε, κ' ἐσυνομιλοῦσανε. Ἦτανε ὅμως τόσο ταχτικὰ συστημένη ἡ συντροφιά τούτη, τοῦ κάθε φορὰ ἔπρεπε νάχουνε καὶ τὸν Πρόεδρό τοὺς, καὶ ἡ Προεδρία ἐπήγεγε γύρου-γύρου σὲ ὅλους τῆς συντροφιάς, κ' ἐπροέδρεβε καθέναν τὴ βραδιά τοῦ.

Ἐσυνέβηκε μιὰ φορὰ τοῦ ὁ Πρόεδρος ἐκείνης τῆς βραδιάς ἦταν ἄρρωστος, μὰ πολὺ ἄρρωστος· καὶ οἱ σύντροφοί τοῦ, γιὰ σέβας γιὰ τὸ σύντροφο τοῦ ἔπρεπε νὰν τοὺς προεδρέψῃ, ἀλλὰ ἐκυνδύνευσεν, καὶ δὲν ἦταν ἀκόμη ἴσχυος, ἀφήσανε τὴν καθίχλα τοῦ ἄδεια, κ' ἀποφανίσανε, γιὰ κείνην τὴ βραδιά, νὰν τὴν περάσουνε ἀπροέδρευτοι. Ἡ βραδιά ἐκείνη ἦτανε μιὰ βραδιά λύπης γιὰ τὴ συντροφιά ὅλη. Ἡ σιωπὴ ἐδασίλευε περσσότερο ἀπὸ ποτὲ μεταξὺ τοὺς, καὶ καθέναν ἐδοκίμαζε τὸ κρασί τοῦ συγκινημένος, ἐκάπνιζε σκεπτικὸς, καὶ κάπου-κάπου ἐκουνούσανε μὲ συντριβὴ τὸ κεφάλι τοὺς, σκεπτόμενοι βέβαια εἰς τὸ ἄστατον τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, ὅταν ἀνοίγῃ ἡ πόρτα καὶ ἔμπαίνει ὁ φίλος τοὺς! . . . Ὀλιγοήμερος μέσα σ' ἓνα σεντόνι . . . μὲ τὴ σκούφια τοῦ τῇ νυχτὸς ἴσια μὲ τὰ φριδιά . . . μὲ τὴν ὄψη χαμένη . . . μὲ τὸ βλέμμα σθυμένο . . . ἐμπήκε βουδὸς κ' ἐκάθισε στὴν καθίχλα τοῦ! Οἱ παρευρισκόμενοι φίλοι ἐμείνανε κ' ἐκεῖνοι βουδὸι, σαστισμένοι καὶ ἀθέ-

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Ώαιοι ἂν πραγματικῶς ἤχανε ὀμπρόστους τὸ φίλους, ἢ τὸ φάντασμάτου! Μία κοῦπα μὲ κρασί εὐρέθηκε νᾶναι ὀμπρὸς στοῖ φάντασμα, καὶ τὸ φάντασμα ἄπλωσε καὶ τὴν 'πῆρε'. . . . ἔπειε ἔδωσε μιὰ ματιὰ τριγύρου στοὺς φίλους, κ' ἀκολουθώντας πάντα βουβό, ἐσυκόθηκε κ' ἔφυγε! . . .

Τῆταν' τοῦτο; . . . Ἐρωτηθήκανε τότες οἱ συνεταῖροι. Ἦταν' ἐκεῖνος; ἢ δὲν ἦταν ἐκεῖνος; καὶ κανεῖς δὲν ἐμπόρησε ν' ἀποφασίσῃ! . . . Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς ἐβγήκ' εὐθύς κ' ἐπῆε στοῖ σπῆτι τοῦ ἀρρώστου νὰ ρωτήσῃ γι' αὐτόνε. Ἐμπῆκε κατευθεῖαν σὴν κάμαράτου, κ' ἔμειν' ἐχστατικὸς βλέποντας τὸ φίλο θηλικομένονε μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ ἴδιο σεντόνι, μ' ἐκείνην τὴν ἴδια σκούφια, μὲ τὴν ἴδιαν ὄψη, καὶ ξαπλωμένον' ἀπάνου στοῖ κρεβάτιτου. Μία γριὰ τρομασμένη ἔστεκε ἀπάνουθέτου, καὶ, . . . « πεθαμένος, τοῦ λέει, πεθαμένος! » . . .

Ὅντες ὁ σύντροφος ἐγύρισε στοῖ κατόϊ, καὶ τοὺς εἶπε πῶς εἶδε τὸ φίλους πεθαμένονε, ἢ συντροφιά ἐταράχθηκε! . . . Τί νὰ κάμωμε, λέει, τώρα; Ἄν τὸ 'πούμε, ἄλλοι τὸ πιστεύουνε, καὶ θὰ ἰδοῦν' πῶς ὁ φίλοςμας ἐθρικολάχιασε; ἄλλοι δὲν τὸ πιστεύουνε καὶ θὰ μᾶς πάρουνε γιὰ ζουρλοὺς! . . . Σιωπῇ, λοιπόν. . . . Τὸ πρᾶγμα τοῦτο τὸ ἀποφινὸ νὰ μείνῃ ἀνάμεσόμας, γιὰ νὰ μὴν ἀτιμάσωμε τὸ φίλομας καὶ τὸν ἑαυτόμας.

Δέκα μῆνες ἔπειτα, μιὰ γριὰ ἔπεσε τοῦ θανάτου καὶ, κατὰ τύχη, ὁ γιατρὸς ὅπου τὴν ἐπισκεφτότουνε ἦταν' ἕνας τῆς ἐταιρίας (ἐπειδὴ οἱ συχνασταὶ τοῦ κατογιοῦ δὲν ἦτανε διόλου ἄνθρωποι τοῦ ὄχλου). Πεθένω, λέει, γιατρέμου, καὶ πεθένω μ' ἕνα βάρος εἰς τὴ συνειδήση. Ἰσως, ποιὸς ἤξερει! μὰ ἴσως, ἕνας ἄνθρωπος νὰ 'πέθανε ἐξαίτιαςμου!

Νὰ σοῦ στείλω πνευματικό. Τὴν ἀντίσκοψε ὁ γιατρός.

Ὅχι. Ὁ πνευματικὸς θὰ μοῦ γυρέψῃ παράδες, κ' ἐγὼ παράδες δὲν ἔχω· μὰ ξεμολογήμαί σ' ἐσέ. — Εἶν' τώρα δέκα μῆνες ὅπου μ' ἐθάλανε σ' ἕνα σπῆτι νὰ φυλάω ἕναν ἄρρωστο ποῦ ἀπὸ φορὰν τὴ φορὰν τρεκότουσε κ' ἔκανε πρᾶγματα βουρλιόμενα. Μοῦ εἰσέει

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

σανε νὰ μὴν τὸν ἀφήσω μῆτε μία στιγμήν μοναχόνετου, κ' ἔτσι
 ἔκανα κηλές· μὰ, μιὰ βραδιὰ μόχρειάστηκε νὰ πάω γιὰ μία
 στιγμή στὴν ἄλλη κάμαρα, καὶ ὄντες ἐγύρισα ὀπίσω εὔρηκα τὸ
 κρεβάτι ἀδειανό!... Τάχασα! Δὲν ἤξερα τί νὰ κάμω! Τὸν ἐγύ-
 ρενα μέσα στὰ σεντόνια.... ἀπουκάτου ἀπὸ τὸ κρεβάτι.... ὁ-
 λούθε.... Δὲν τὸν εὔρισα πούπετα, καὶ εἶμουν' ἀπελπισμένη,
 ὄντες ἀνοίξε ἡ πόρτα, κ' ἐμπήκε.... ὁ ἄρρωστος!... θηλιο-
 μένος μέσα σ' ἓνα σεντόνι ποῦ εἶχε πάρει μαζύτου.... Ἀνοίξαν' τὰ
 κούκκαλάμου!... Ἀπὸ τότες δὲν ἔλαβα πουλιὸ προκοπή... μὰ ὁ ἄρ-
 ρωστος ἔπεσε στὸ κρεβάτι κ' ἐσθύστηκε!... ἐξατίαςμου ἴσως!...
 Ἐκαίνην τὴ στιγμή ἐμπήκε κ' ἑναστου φίλος καὶ μ' ἐρώτησε
 π ὧ ς π ε ρ νά ε ι. Πῶς περνάει!... Πεθαμένος! τοῦ λέω, π ε-
 θ α μ έ ν ο ς!

Ὁ γιατρός ἐσεχότουνε κι' ἄκουε προσεχτικὸς τί διήγηση ἐκεί-
 νη, ἡ ὁποία ἐνταυτῷ ἦτανε καὶ ἡ λύση τῆς ἀκατάληπτης ἐκείνης
 σκηνῆς ὅπου ἐκπλήξε τὴ συντροφιά ὅλη. «Πόσα! ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ-
 του, πόσα ἀκατάληπτα τέτοια ἤθελε λάβουν' τὴ λύσητους, ἀν
 ὅλα ἤχανε τὴ γριάτους!...»

Ἐπειδὴ κάποιος ἀπὸ τοὺς φίλουςμου ἐπόθηκε προσβαλμένος
 ἀπὸ τὴν Διαολαποθήκην ἀριθ. 31, καὶ, ὡς ἀκούω, τᾶχει μ' ἐμὲ, δηλο-
 ποιῶ ὅτι, εἰς τὸν ἀριθμὸν ἐκείνον δὲν ἔχω οὔτε μία συλλαβὴ δίκημου.

— 0 —

Γ Ν Ω Μ Ι Κ Α.

Οἱ ἄνθρωποι εἶναι σὰν τὰ τραπεζοχάρτια, ποῦ φαίνονται σχεδὸν
 παρόμοια ὅλα, μὰ ἓνα λέει 5 καὶ ἄλλο 100. Ἀς προσέχωμαι λοιπὸν
 νὰ μὴν παρεξηγοῦμε τὴν πολυθρύλλητην ἰσότητα τῶν ἀνθρώπων.

‘Ο Ὑπεύθυνος Ἐγδότης ΑΝΔ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Η ΚΕΦΑΛΟΝΙΑΣ »

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΘΕΟΥΡΙΟΥ

